

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 25. mal. serpana 1890.

List 30.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

7.

Pesnik Rousseau, ki je svoj čas razuzdano živel, pa se zavedel, popisuje po lastni skušnji, kako samopašnost stopoma dušo skvarja. Najpoprej kaplja strup iz čutov v serce, ter iz serca potem v duh. Če je človek tudi grešen, vendar ne rodi se nevéren in brezbožen, temuč samopašen bode le po slabem obnašanji. Dušna zaslepljenost je bila vselej nasledek in kazen nasladnosti.

Nasladnež ceni reči po tem, kakoršne si jih želi, ne po tem, kakoršne so.*) Njegovo sercé mu prekanja in temni pamet. Neberzdana mesenost vleče vse za seboj, celó um vsled stare prislovice: Nečistost krade pamet**).

8.

Že pogani so spoznali, kako sramotno in nemarno dela mladi človek, ako se uda strastim.

„Dokler sem počenjal zmote, brez glavne“ modrije“, piše krasopesnik Horacij, „sem službo božjo zlo vnémar pušcal. Zdaj pa me sili nazaj k zapušnim bogovom!“***) On je podoba tistih, ki so se bili v neverstvo pogreznili. Hočes nečes se vračajo k veri, ktera se nevernežu le tačas ne ljubi, kadar je suženj strasti.*) V mladosti

*) In homine carnali tota regula intilligendi est consuetudo cernendi. Quod solent videre, credunt: quod non solent, non credunt (S. Aug.)

***) Venus furatur intellectum.

****) Parcus deorum cultor et infrequens, Insanientis dum sapientiae Consultus erro, nunc retrorsum Vela dare atque iterare cursus Cogor relictos. (Hor. l. 1. od 28.)

*) Quamدين blanditur iniquitas et dulcis est iniquitas, amara est veritas. S. Aug.

mu burja poželjivosti ugaša luč zdrave pameti Segavo se košati, češ, vera je le zmišljenka vladarjev, češ, da radovedno ljudstvo ložej ohlapčuje. Včasih še predrzno kvantá, da ga ni Boga, — in živi brezbožno. Zagazi v slepoti tako globoko, da take, ki so se zmodrili k veri, krivo sodi, češ, pamet jim je jela pešati. Bodeš pač sam videl, kako ti bodo prigrevale tvoje pregrehe, — da bi le prepozno ne bilo!

Kadar starost vroče strasti ohladi, si pamet po malem spet opomore. Nevérež, podoben človeku zdramljenemu iz globokega senja, pogleda serpo okoli sebe in ves začuden zamara toliko prič bitnosti Božje, kolikor vidi stvari; pogleda samega sebe in najde tu novih dokazov za to jasno resnico; spet spoznava naj Višjega, kterege je tak hudo gerdil; ter priznava konci, da je Bog, kteremu smo vso čast in hvalo dolžni, in mu potert posvečuje medla leta kratke starosti, ker je čversta močna leta preživel v neverni razuzdanosti. Pač dvomljiva pokora: pa Bog je poln milosti.“ (Ef. 2. 4.)

9.

„Blizu vsi oni, kateri neverno živé, so le dvomljivci, do gotovosti ne dospejo piše Bayle. Zategadel, ako jih bolezen potere in jim nevera več ne koristi, sežejo po tem, kar je v prid in in varno... Čisto prav; zakaj pa se tedaj zdravi ne poprimejo vere, v kateri bi radi umerli? Vsak hip utegne biti poslednji našega življenja. Kaj pa tudi zdravi z vero tvegamo? Varuje nas hudodelstva in pregrešnih pogubnih veselíc. Je mar nespodobno se jih ogibati?

10.

„Pobožni in brezbogovec govori vedno o veri; prvi, ker jo ljubi, drugi, ker se je boji.“

Tako misli Montesquieu. Smé še pristaviti: prvi jo želi v vsakem srcu zanéti; drugi pa v vsakem srcu zatreti.

11.

Brez vere ni deržav. Vladar veléva le telu*); sodnije ne kaznujejo grešnih misel,**) Bog veléva duhu. Kerhka bo pokorščina telesna, ako je ne podpira dušna. Deržavljan, ki kralju ni zvést za Boga voljo, je kaj bodi podložnik, vselej pripraven prelomiti postavo, berž ko se zanaša kazni ulti. Dragotin Veliki, zvezda kraljev, je čutil to resnico pristavši: Ne morem razumeti, kako bi ljudje, kateri so Bogu nezvesti in duhovnim nepokorni, mogli meni zvesti biti.***) Te cesarske besede naj dobro pre-mišljujejo, kateri povsod derže s prostomišljaki naravnost zoper svojo lastno Cerkev, so torej: „uskoki“: ki nazaj na svojo mater kamenje lučajo, ko nergajo zoper versko šolo itd.

Nepobožno ljudstvo sovraži cara. Sam Jean Jaepues Rousseau piše: „Kdor vero zaverže, naj se iz deržave pahne, ker nevéni ne ljubi ne postave, ne pravice, in toraj ni za družbo.“ (Contr. soc.) (Dalje nasl.)

Dva zelo važna nauka,

ali:

delaj dobro, dokler živiš in daraj vsa dobra dela dušam v vicah.

(Dalje.)

Kedor v svojem življenji velikodušno pomaga dušam v vicah, vžival bode po smerti véčno plačilo in njegova nebeška glorijska bode mnogo večja nego onih, ki tega niso storili.

Jezus je dejal, da bodejo vsi oni, kateri zaradi njega svoje reči zapusté ali darujejo, stoterno poplačal, ker je zaradi njega poklonila vsa svoja zaslužna dela. Ali nima ta obljuba velikanskega vpljiva na našo dušo? Kedo izmed nas ne bi dal rad devet goldinarjev, da bi zato prejel devetsto? Kedor se obotavlja iz ljubezni do našega Gospoda Jezusa Kristusa pokloniti vsa svoja zaslužnja terpečim dušam v vicah, kaže s tem, da je slaboveren in da ne zaupa popolnoma v njegovo sveto besedo. Svetniki so popolnoma verovali. „Radi bi zvedeli,“ piše sv. Bernard, „koliko nam koristi dar, katerega poklonimo našim sobratom v vicah. Stoterno nam bode povernjen.“

*) Nemo rex perinde animis imperare potest. (Curt.)

***) Cogitationis nemo poenam patitur.

****) Nullo pacto agnoscere possumus, qualiter nobis fideles existere possunt, qui deo infideles et suis sacerdotibus inobedientes apparuerint. (Carol. M. in selec. Capitl. † II. conc. Gall.)

Če tedaj poklonimo drage volje vsa svoja zaslužnja dušam v vicah, ne zgubimo samo ničesar, temuč naložimo samo na dobre obresti, kajti ta poklonitev napravi vse zasluge še enkrat večje, nego so v resnici.

Kedor si je tedaj v življenji pridobil tisoč zaslužnj, imel bi jih s tem, da jih pokloni velikodušno terpečim dušam, še enkrat toliko in Bog mu bode tedaj vsako dobro delo dvestoterno povernil. Zato pravi sv. Ambrož pomenljive besede: „Vse kar storimo s pobožnim namenom dušam v vicah, spremeni se naposled v naše lastno zaslužnje in Bog nam to poverne po naši smerti stoterno podvojeno.“

Tedaj ne samo stokrat nam poverne Gospod take zasluge, temuč dvestokrat: stokrat nam plača dobro delo samo, stokrat pa to, da smo dobro delo bili poklonili dušam v vicah. To je tedaj „verhana mera“, s katero meri Gospod onim, ki so ob svojem času radodarno merili. Zato se Balduin nič ne pomišlja reči, da ono, kar smo dušam v vicah dobrega storili, se zopet vse v našo korist s tisočernim dobičkom oberne.

Razun tega uči tudi kardinal de Lugo, da je oni, ki bolj in bolj vneto ljubi, vrednejša oseba, in da vrednejši osebi pristojá tudi večja glorijska, ker je bolj nesebična in vzvišena, nego oseba, ki je sebično mislila samo nase. Razun tega je velikodušna poklonitev lastnih dobrih del tudi obljuba prostovoljnega popolnega dušnega uboštva, kajti to je izveršitev Kristusovih lastnih besedi, ki je dejal:

„Ako hočeš popolnoma biti, pojdi in prodaj vse, kar imaš, in razdeli med uboge in pridobil si bodeš zaklad v nebesih. Potem pa pridi in hodi za menoj.“

Ako tedaj storimo tako obljubo, odpovemo se vsem svojim zaslužnim delom, do katerih imamo pravico, postanemo duhovno popolnoma ubogi in dosežemo višjo stopinjo popolnosti. Tako posnemamo Jezusa Kristusa, ki je prostovoljno ubog postal, samo da bi nas obogatil. Ako pravi tedaj Gospod v evangeliju sv. Matevža: „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo,“ tedaj ne bode nihče več mogel dvomiti, da sme oni, ki je prostovoljno poklonil vsa svoja dobra dela terpečim vernim dušam v vicah, da oni, ki je postal iz lastne volje ubog v duhu, ki je spolnjeval evangeljski svét višje popolnosti radovoljno, da smé po pravici pričakovati v nebesih večje veselje in večjo glorijsko. Ena sama višja stopinjska nebeške glorijske pa je veliko več vredna kot vsa zadostovanja, s katerimi smo hoteli vicam ubežati. „Kajti tisoč vic,“ pravi Montfort, „ni kakor nič v primeri z jedno samo višjo

stopinjo gloriije, katero zato dobimo.“ Kajti tudi vic je jedenkrat konec, nebeške gloriije in večnega veselja pa nikoli ne.

Ker tedaj človek, ki je prepustil vsa svoja dobra dela dušam v vicah, si pri vsakem dobrem delu pridobi večje zaslužnje, kakor če bi jih samega za sebe obderžal, tedaj je lahko razvidno, da si dobi mnoge, da brezštevne stopinje gloriije, katero bode vedno ohranil.

Kedó je tedaj bolj pameten, kedo samega sebe v resnici bolj ljubi, ali oni, ki pomaga dušam v vicah, ali oni, ki samo nase misli? Ali oni, ki od svojih dobrih del žertvuje samo najmanjši del, namreč zadostovalno moč, pa zato dobi velikansko pomnoženje posvečujoče milosti in gloriije, tedaj najboljše in najizverstnejše od vsega dobrega dela, ali oni, ki hoče lakomno si najmanjše ohraniti, pa pri tem veliko zgubi? O, da bi si vsaj vsakdo izbral oni del, kar ga bode i v onem življenju večno veselilo, da si je kedaj še živ izvolil boljši del.

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dolje.)

Iz semenišča v vojašnico.

V vojaškem namestilnem vradu zapisali so Janca za bogoslovca, in kot tak moral je odslužiti vojaščino v kakem oddaljenem italijanskem mestu. To je bil menda priskerbel naborni komisar, ki je bil izmed sovražnikov duhovstva in je želel, da bi Ivan toliko huje občutil vso težo vojaške službe, ker ne bi več mogel osebno občevati s svojci in tako bi mu za vselej prešlo hrepenenje po duhovskem stanu. Že čez nekaj dni poslali so ga iz gorenje Italije, kjer je bil doma, v neko siciljsko mesto.

Tako je bil naš dragi mladenec v čisto ptujem kraju, daleč od domačije in sorodnikov, in nesreča, da ravno tudi med slabovernimi tovarši, od katerih mu ni bilo družega pričakovati kakor zabavljice in neprijetnosti. Ostal mu je samo spomin na srečne ure, katere je preživel v svoji rojstni vasi in v duhovščini. Toda ti spomini so ga napolnjevali s toliko večjo žalostjo, ker, kakor pravi že slavni italijanski pesnik Dante:

„Najhujši vseh je bolečin
V nesreči srečnih dni spomin.“

Perve dneve, katere je preživel v vojašnici, ni se Ivan dosti pečal s tovariši. Ker se ni vdeleževal njihovih robotih in velikrat neotesanih šál, zamerili so mu to in se ga iz začetka ogibali, kasneje pa mu vse kriplje skušali zagreniti vojaško življenje.

„Ta novak se mi zdi prav svetnik,“ dejal je že bolj postaran vojak nekega dne svojemu tovarišu, gledajoč na Ivana: „Zdi se mi, da mora biti kak bogoslovec.“

„Ti si tepec! Še tega se nam manjka, da bomo imeli zmeraj družbo kacega temnega duhovnika med seboj.“

„Če se hočeš preveriti, le zini kako kosmato na glas, tako da bode slišal, in precej se mu bode obraz omračil.“

Nasledvajo mnoge psovke in zabavljice, ki jih pa nočemo tukaj ponavljati. Eden je celo terdil, da tudi poveljnik se stika in išče, da bi kedaj ta bogoslovček kaj napačno naredil.

Drugi pravi: „Tako nekako imenitno se derži, da me prav po rokah serbi!“

„Misliš, da samo tebe? Zadnjič je rekel častnik družemu: „Dozdaj še nisem imel priložnosti, da bi tega posebneža mogel dobro ošteti pred celo četo. Preveč natančen in pazljiv je. Ne morem mu do živega.“

„Toliko boljši“, pristavi drugi, „sedaj saj vem, da predstojniki ne bodo imeli kaj proti temu, če ga nadlegujemo in se bode pri njih pritožil.“

„Kar se mene tiče,“ opomni drugi, „pustil ga bom na miru, če je prav bogoslovec. Saj naposled je tudi on človek in mladenec, po verhu pa še naš tovariš.“

„Ej, kako si pa naenkrat svét postal! Kar se tiče pestí, se ga pa jaz nič ne vstrašim. Zdaj me še le prav serbi, lotiti se ga. Kar precej začnem, zdaj ni nobenega zraven.“

„En liter danes zvečer „pri smereki“, če ga premagaš.“

„Dobro, vdariva! Pogodba veljá!“

„Dvomim, da bi se ti posrečilo. Ne vem če se boš potlej še smejal?“

„Bomo videli, kdo se bo poslednji smejal.“

Temu podoben pogovor, če tudi bolj osoren se je veršil v vojašnici med dvema slabo olikanima korporaloma, ki sta nosila že nekaj let vojaško suknjo. Vsak pa vé, da niso sploh taki vsi vojaki, če tudi italijanski, nahajajo se tudi prav čedni mladeniči, doma od staršev dobro odgojeni.

Ker je bil prost čas, šli so tudi mnogi vojaki na sprehod, razun onih, ki so morali iti med tem na stražo, ali pa so imeli kak drug službeni opravek. Med njimi je bil tudi Ivan, ki je sedel ob koncu svoje postelje na surovo izdelanem stolu in prebiral nekak bogoslovski spis. Vojak, ki ga je hotel dražiti in izzivati, pričel je hoditi gori in doli po sobi, med tem se je njegov tovariš skril v kotič in nemirno čakal, kako se bode to izvozlalo.

Ko je šel mimo Ivana, dejal je na ves glas: Fej, kak duh po semenišču! in izbruhal je še več prav gerdih psov, vedno bolj divjaško. Ivan se zato še zmenil ni, temveč bral je mirno dalje. A to je neotesanca še bolj razkačilo, in ker se z besedami ni dalo nič opraviti, pričel je z dejanjem. Hotel mu je na vsak način dati zaušnico in dobiti stavo, kakor sta se s tovarišem bila zmenila. Ko je šel nekolikrat mimo Ivana, stopil mu je terdo na noge in se ob enem na ves glas zahudoval:

„Ali me bi rad spodmaknil, gorjanski neotesanec?“

Pri tej nezasluženi graji in družih tacih zabavljicah zavrela je tudi Ivanu kri; vendar mu je mirno odgovoril: „Neotesano je, kar vi počenjate!“

„Kedo je neotesanec? Jaz?“ zagrozil se je draživec na vse gerlo.

„Ne vi, pač pa je vaše počenjanje surovo, in to ponavljam še enkrat.“

Če je dejanje surovo, surov je tudi činitelj. Ti si mi dejal tedaj surovež?“

„Če tako hočete, da. Tako je.“

Na ta odgovor, ki je bil čisto miren, razbesnil se je draživec še bolj, vzel je iz žepa rokavico in mu jo vergel pred noge, rekoč: Pozivljam te na poskušnjo. (To je znamenje, da koga kliče na korajžo). „Izid bode pokazal, kedo naju je bolj surov, ali jaz, ali ti.“

Na te besede se je Ivan nasmehnil, a to je onega še bolj razdražilo in serdit pokazal je s perstom na rokavico.

„Tedaj se hočeš v resnici poskušati in metati,“ vprašal ga je Ivan in se pričel na glas smejati.

„To hočem — koliko te je?... Toda, če se umakneš, veš, da te bom ovadil kot „figovca“, pred vso vojsko te bom imenoval strahopetneža.“

„Dobro tedaj; bova videla“, odverne Ivan, v istem trenutku pa zgrabi prismodeža z obema rokama, ga vzdigne in pomoli skozi okno. Soba je bila že toliko visoka, da bi ne bil prav mehko cmoknil, še hujša bi bila sramota, ko bi bil pričel tovaršev na tla cijahtnil. Izzivalec je visel nekaj trenutkov trepetajoč med nebom in zemljo.

„Ali hočeš, da te spustim?“ dejal je Ivan mirno in popolnoma ravnodušno in deržal ga varno z vso čverstostjo. „Le samo en trenotek!“

„Nazaj! Nazaj!“ stóka in moledva čudni junak, tresoč se na vsem životu.

„Ali me ne bodeš nikdar več pozival na dvo-boj?“

„Nikoli več ne! Nikoli več ne! Vedno te bodem spoštoval, samo zdaj nazaj, nazaj!“

Ivan ga zopet nazaj posadí, kajti hotel mu je le dati dober pouk in ponižati njegov napuh in prederzno nadležnost. Neotesani desetnik, še na vsem telesu se tresoč, se je hitro zmuzal iz sobe in se Ivana še v obraz pogledati ni upal. Le-ta pa je odhajajočemu smehljaje dejal: „Vidiš, kako sva hitro svoj dvo boj končala kar brez kake priče. Drugi pot pa priderži svojo rokavico; ali če mi jo hočeš podariti, daj mi vsaj obe in ne samo ene.“

Premagani jo je kar popihal ves jezen, plah in poln sramote. Toda pri vratih so ga že srečevali drugi tovariši, ki so na njegov krik prihiteli, boječ se, da ne bi nastal kak tepež. Toda ker jim ni hotel odgovarjati, jo je berzo dalje odmaknil in vojaki so se obrnili do njegovega tovariša, ki je skoraj od smeha pokal.

Ko se je konečno nasmejal, zakričal je na ves glas: „Liter plačaj, liter!“ Hotel je za odšlim hiteti, toda tovariši so ga s silo prideržali in moral jim je natanko popisati celi dogodek. Smeha ni bilo ne konca ne kraja. Drugi za drugim hiteli so k Ivanu, in mu zadovoljno stiskali roko: „Dobro! tovariš! Verlo, hrabro!“

Čez dve uri govorilo se ni pri vojaki o ničemur družem, razun o čudovitem dvo boju. Vsi so občudovali Janezovo moč in prebrisanost, pa tudi njegovo ravnoserčno čednost, in od tedaj so ga pošteni jeli spoštovati, drugi pa se ga bati.

Oni revež pa, ki ni niti ne spolnil svoje obljube, ni se smel več prikazati v verlih krogih. Vsi so ga zbadali in dražili, češ: Kako ti je bilo med nebom in zemljo? Tako je bila kaznovana lisičja surovost in hudobno nasilje nepremišljenega vojaka. Sej tako se po previdnosti božji velikokrat zgodi, da bo ponižan, kdor se povišuje.

In ko so naposled predstojniki zvedeli celo stvar jeli so ga tudi spoštovati, videč da Ivan — glede na serčnost in velikodušnost — ni kar si bodi... (Gl.: „Letture cettol.“, Torino 1890.)

(Opomniti vender moramo tukaj, da kaj tacega je bil kos izvršiti le samo pošteni „Ivan“ pri svoji nenavadni moči in samosvestnosti. Bog ne daj, da bi si kdo prederznil kaj tacega posnemati, ker zgodila bi se lahko velika nesreča, kakor nedavno nekemu, ki je prijatelja na mostu vzdignil iz šale, češ: „kaj bi bilo, ko bi te jaz zdaj-le malo okopal?“ V tistem trenutku pa se mu je izmuznil iz roke, padel v vodo in utonil!) (Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Iga. Kakor za dežjam solnce veselo posije, tako se z žalostjo veselje menja. Pred kakimi 14 dnevi je v tukajšnjem grajšinskem bजारju utonila 18letna deklica, hči tukajšnjega dacarja g. Greg. Hrvat-a, katera se je s svojo 16letno sestro Frančiško kopala. Stareji se potopi; mlajša, katera je že iz vode prišla, videti nesrečo svoje sestre, hoče po njo, pa tudi ona zgine pod vodo; blizo delajoči grajšinski dninar Jak. Škraba vidi to nesrečo, hiti v vodo, izleče obe deklici za roke iz vode. Pa Bogu se usmili! stareja je bila mrtva, in mlajša brez zavednosti; čez nekaj časa je zopet prišla k zavednosti, ter toliko okrevala, da je peš hodé spremljevala truplo svoje umerle sestre, katero so z vozom na očetov dom peljali.*)

Utopljenka je bila prav poštena, delavna in pobožna deklica; skoraj vsaki dan je bila pri sv. maši in večkrat prejemale je svete zakramente; še v jutro njene smerti videli smo jo s posebno pobožnostjo v cerkvi pri sv. maši, in po maši pred velikim oltarjem moliti obiskovaje Jezusa v presv. zakramentu. Njeno lepo in čednostno življenje nam je porok, da je smert ni nepripravljene našla.

Danes smo pa imeli zopet žalosten pogreb. Gospod Adolf Vetter, železniški vradnik v Hrastniku, 25leten mladeneč, kopal se je minuli petek v Savi, ko priplava blizo brega, omaga, dereča voda, ga odnese, in ko gospoda načelnika sin vidi svojega prijatelja s smertjo se boriti, ga po hudem naporu in trudu srečno izleče iz vode; pa ko mladenča na suho položijo, izdihnil je takoj dušo. Truplo so v nedeljo večer pripeljali na Ig, kjer ima rodbina njegova svoje rake, ter so ga v ponedeljek ob 10ih slovesno materi zemlji izročili. Sprevod in duhovno opravilo so vodili med obilno azistenco domači čast. gosp. župnik. Bog bodi njegovi duši milostljiv!

Pa med tolikimi nesrečami doživeli smo tudi veliko veliko veselje minulo nedeljo. Dobili smo tudi letos novomašnika, č. g. Frančiška Pešec-a. V nedeljo popoldne odpeljali so se po popoldanski službi božji preč. g. župnik z gospodom kapelanom v Ljubljano po novomašnika, katerega so o 1/2 7ih med

*) Op. Eden verlih gospodov, ki so pred veliko leti službovali v unih krajih, so o neki priliki tožili, da je tistega kopanja, večkrat celo nespodobnega, neločenega po spolu, vse preveč, s čimur maldina zgubi sramožljivost, da molčimo o daljnih nevarnostih. Tedaj: pamet, pamet! strah božji! Vr.

slovesnim zvonjenjem in pokanjem topičev pripeljali do farne cerkve; dva gospoda sta jih pričakala pri kropilnem kamnu, na koru zapojó znano prelepo pesem „Novi mašnik, bodi pozdravljen“, gospodje počasté in molijo Jezusa v najšvetejšem Zakramentu, po odpeti pesmi stopi novomašnik pred veliki oltar, sv. tihota po cerkvi nastane, in č. gosp. novomašnik podelí z glasno besedo pervikrat sveti blagoslov zbrani verni množici, katera je bila napolnila vse prostore v cerkvi. Ginljiv je bil za vsacega ta trenutek, nato novomašnik zopet poklekne, orglje se oglašijo in pevci nadaljujejo ginljivo pesem o novemašniku. Po odpeti pesmi se podá čast. duhovščina z novomašnikom v župnijo, kjer so bili tudi stariši novomašnikovi navzoči. V nedeljo, to je 27. t. m., bo pa nova maša v podružni cerkvi Matere Božje v Tomišlju, slovesni govor bodo imeli, kakor slišimo, naš preč. gosp. župnik; mi vsi pa pripravljamo, kolikor je moč, da bi dostojno sprejeli novomašnika. Bog daj zdravje, lepo vreme in prav spodbudno obnašanje vernikov med svetimi opravili in po taistih.

Iz Selške doline na Gorenjskem. 6. julija. (Knezoškofovo nadpastirsko obiskovanje.) — Okoli 1.4ih popoldan 1. julija zapustili so mlg. knezoškof, se vé, peš. Dražgoše, in akoravno se potrebuje od podnožja do cerkve skoraj 3/4 ure, so bili le gredé v ravnini. Vas Rudno pod hribom, pozdravila jih je z gromečim strelom. Kanonično obiskanje Železniške fare to pot sicer ni bilo v programu mlg. knezoškofa; zverševali so to sveto opravilo ondi že l. 1887; a ker jih je vender Njihov pot vodil skoz imenovani terg, so si tudi stanovniki postavili nalogo, pripraviti Jim pravi kneževski sprejem. Pri vходу postavljen je bil lep slavolok, nakičen s knežješkofijskim gerbom in obilno ponataknjen z papeževimi, cesarskimi in narodskimi zastavami, ter s napisom: „Zvestemu nadpastirju — zvesto vdane ovčice.“

Tu pričakovala jih je tudi šolska mladina, ne le z šolsko, ampak tudi z zastavami: papeževo (belo rumeno); cesarske hiše (belo rudečo); avstrijsko (črno rumeno), in bavarsko (belo modro). Mlg. knezoškof so dovolili, da je smela iti mladina pred njimi paroma skoz Spod. Železnike, raz štirih višin pa so se glasili možnarji, kakor že zdavnej ne tako. Na glavnem tergu pričakovali so jih č. g. župnik J. M. in popremili jih s šolsko mladino in obilo navzočim ljudstvom v cerkev. Pomudili so se potem dobre pol ure v farovžu, poslednjič pak se odpeljali, ko so dospeli iz Selc vozovi za njimi, naprej skoz Srednje Železnike, kjer je stal zopet krasen slavolok, ter skoz Zgoranje Železnike, kjer je bila cesta na treh mestih prepeta z zelenimi vencí, proti sosednjemu Zalilogu.

2. julija (letos v sredo) ima Zalilog že od davnih časov zaobljubljeni procesiji iz Leskovške (gorenjske) in Novačanske (goriške) duhovnije. V zgodnje jutro pričnejo se vsako leto sv. maše v Suši (kranjski Loreti), potem gre procesija na Zalilog, kjer se opravi sv. maša s pridigo. Letos se je temu romanju pridružilo še knezoškofovo obiskovanje, tedaj dvojna lepa in ginljiva slavnost. Ko je dospela procesija iz Suše, opravljala se je koj romarska slovesna sv. maša; tej pa so sledila zdajci birmska sv. opravila v navadnem redu. Da je bil Zalilog po mogočnosti praznično opravljen za knezoškofov prihod ume se. Popoldan so mlg. knezoškof tudi še sami

obiskali lepo in mično Marijno cerkvico v Kranjski Loreti, (Suši), okol 4ih pa so se odpeljali naprej proti Sorici, kjer je bila napovedana sv. birma za četrtek, 3. julija. Da tudi ta fara, zadnja naše škofije na tej strani, ni zaostala, pripraviti mlg. knezoškofu odlično-slovesni sprejem, kdo bi nad tem dvomil. Mogočno so doneli o prihodu vbrani 4 zvonovi, gromeči strel pa je odmeval po vseh dolinah in tudi daleč tja čez kranjsko goriško mejo nesel sporočilo o prihodu mlg. knezoškofa. Birmska slavnost naslednji 3. dan julija (v četrtek) veršila se je prav odlično; prišlo je tudi iz goriške nadškofije več čč. gg. duhovnov in mnogo birmancev. Med vsemi farami naše selške doline je bilo ondi naj več čč. gg. duhovnov zbranih okoli mlg. nadpastirja. Popoldan okoli 3eh zapustili so zopet visoko ležečo, od sternih gorá opasano idilično Sorico in dospeli kmalo po 4ih nazaj v Zgor. Železnike. Ondi jih je pozdravljaj zopet strel od treh strani, vbrano priterkavanje zvonov pri obeh cerkvah, ter pričakala jih zopet šolska mladina. Odtod podali so se s svojim spremstvom peš čez ovčanski most, na katerem so bile postavljene ob stranéh drevoredu enako brezove veje. Konec taistega stal je zopet kot v slovo lep slavolok. Ob stranéh sta se nahajala verh primernih postamentov angela moleča prevzvišenemu g. nadpastirju in njihovemu spremstvu vence nasproti, verh slavoloka pa je nosil nad vencem iz zelenja znamenja knezoškofijskega dostojanstva (mitro križ in palico), pa napis:

Z Bogom! Srečno vedno hodi,
Čedo svojo v svet' raj vodi!

Še niso zapustili mlg. nadpastir Železniškega terga, že so Jim odmevali od Smoléve doli možnarji pozdravi nasproti. Najprej gori oglašili so se možnarji z Ojstrega Verha, še naprej pa že oni od sv. Lenarta, kamor so dospeli mlg. nadpastir okoli 7ih na večer. Tudi ondi so mlaji, slavoloki, strel in zvenenje razodevali serčno veselje o prihodu mlg. nadpastirja. V petek, 4. julija veršila se je dopoldan birmska slavnost pri sv. Lenartu po mogočnosti dostojno; po 12ih pa so se podali mlg. knezoškof iz naše Selške doline naprej peš preko hribov proti Poljanski dolini, v Javorje, kjer je bila napovedana in se je tudi delila popoldan sv. birma in veršila kanonična vizitacija. Od tam in od Poljanske doline nimamo dozdej poročil; prepričani pa smo, da tudi ondi ni bilo nikjer brez slovesnega sprejema. K sklepu pa rečemo:

Bog daj, da bi bil nad vsemi kraji in nad vsemi stanovniki, katere so mlg. knezoškof na tem obhodu obiskali, razlit sv. Božji blagoslov in darovi sv. Duha; prepričani smo, da so goreče vneti mlg. nadpastir povsod serčno prosili za te blagre čez nje od nebes. Krepka telesna moč in gibčnost mlg. knezoškofa pa nas navdaja tudi z veselím upom, da Jim bo vsemogočni Bog dal doživeti še dolga dolga leta, in da bodo še mnogokrat osrečili našo dolino s svojim oveselilnim prihodom in obiskanjem! Fiat! bode naj tako!

L.

Terst. 19. julija. (Nova cerkev.) Nenavadno lepo slovesnost obhajal je Terst današnji dan v veselje vsih dobrih Teržačanov. Moram reči, da dobrih, pobožnih in poštenih je tukaj večina prebivalstva in tužnih kukavic je le malo. Terst ima katoličanov čez 120.000, mestnih fará pa le pet, in dve ste v

predmestih Rojam in Verdelj, ali — sv. Ivan. — Že davno se je spoznala potreba šeste farne cerkve v mestu. Blagega spomina škof Jernej Legat je to previdel in začel poslovati z mestno in deželno oblastjo za zidanje te potrebne cerkve, ali okoljščine so bile take, da do tega ni prišlo, akoravno se je obetalo od jedne in druge strani, ter spoznala velika potreba. Posrečilo se je to sedanjemu prevzvišenemu gospodu škofu, kateremu je bila prva misel, da nadaljuje, kar so pričeli njegovi predniki. Z vso gorečnostjo delal je, da doseže zaželjeni namen v korist katoliškega ljudstva, ki je željno duhovnega kruha, pa večkrat ni ga, ki bi mu ga lomil. V tem delovanju pride duhovnemu pastirju na pomoč blag imovit gospod ter daruje prostor, kjer se ima cerkev zidati in tako se je moglo reči: zdaj smo na terdnem.

Kdor vé, kako drag je svet v Terstu za stavbe, bode razumil vrednost takega darú. Ko je prostor za cerkev odločen, sestavil se je odbor za nabiranje darov v blagi in sveti namen. V odboru nahajajo se najodličniji gospodi v Terstu, osebe, ki nikdar in pred nobenim ne zatajujejo svojega verskega katoliškega čutenja in prepričanja. Darovi so dohajali dosto obili, tako da v saboto, 19. t. m., praznik sv. Vincencija Pavljanskega, kateremu bo cerkev posvečena, zamogel se je postaviti in slovesno blagosloviti temeljni kamen. Dotični odbor je vse tako vredil, da je bila slovesnost res sijajna, akoravno nam je burja nekoliko nagajala. Pa naj bode, sej brez boja ni zmage, premagali smo burjo, bomo že tudi druga nasprotja, ako jih kaj bode.

Zjutraj ob osmih naznanjalo je zvonjenje iz stolpov vs. h cerkva v Terstu, da se slovesnost začne in da bodo petere farne cerkve v Terstu dobile šesto sestro. Iz Albertina (zavoda za zapušene siromašne deklice) vredi in napoti se procesija k prostoru, kjer bode se gradila nova cerkev. Sveti obredi verstili so se po predpisu rimskega Pontifikala, ko se je blagoslavljal temeljni kamen, pokali so možnarji in naznanjali na daleko okrog veseli dogodek. Slavnosti so se vdeležile vse oblasti: c. kr. namestništvo, kateremu na čelu je bil sl. gospod dvorni svetovalec vitez Reya, zastopnik gosp. namestnika, ki je v toplicah; vojništvo zastopal je general Komers z mnogimi višjimi častniki; mornarstvo i redne ladije kapitan Semrey; mesto: drugi podpredsednik Dompieri z mestnim starašinstvom in drugi. Ljudstva je bilo brezbrojno število. Vdarce na temeljni kamen veršili so razun presvitl. gosp. škofa, viteza Reya, podpredsednik Dompieri, predsednik pomorske vlade Baron Alber, ki je tudi predsednik pri odboru, Federik De Seppi, ki je daroval prostor za cerkev, General Komers in mnogo drugih odličnjakov. Lloyd je prostor, kjer se je slavnost veršila, jako lepo in okusno okinčal z zastavami, tudi svojo stražo je dovolil za red. Vojniška godba je med svetimi obredi in med mašo svirala pristojne melodije.

Vse je bilo zadovoljno, vse ginjeno; težko boš našel koga, ki bi se mu čudno zdelo, kako da dandanes more komu priti v misel cerkve zidati, češ: „kruha potrebujemo, kruha, a ne cerkvá!“ V Saboto se je lahko vsak prepričal, da ljudstvo želi: ne le telesnega, ampak tudi duhovnega kruha. — Mi pa pravimo k sklepu: „Sursum corda“ in želimo slavnemu odboru za novo cerkev naj lepši vspéh in presvitlemu škofu Iv. N. Glavini srečo in

veselje, da bi drugo leto v praznik sv. Vincencija posvetili veliki oltar nove cerkve, et perficiet opus bonum!

Potne čertice iz Bosne. (Konec.) So pa mnogi turčini v Bosni, osobito mladji, postali že bolj liberalni. — Opuščajo turške verske običaje in zapovedi, ne hodijo k molitvi v džamijo pa tudi ne doma in ne drugje ne molijo. Vidil in čul sem mladenče 18—24 letne, ki so druge zaničevali in z bedaki pitali, ker so hoteli v džamijo iti k molitvi. Je jih, kateri mnogo ali vse, kar je musulmanskega, opuščajo; nekatere reči pak še pred starejimi turčini skrivajo. Mnogo je mladih in starejih, ki niso več strogi mohamedanci, nekateri čisto nič ne; toda kerščanski veri tudi ne nagnjeni. Iz tacih se izcimí brezverstvo, postanejo vsakoverstni framasoni. To stareje in še strogo vérne turčine jako peče in skrbi.

Tu in tam mi je potožil, kak turčin oče, da sedaj jih otroci, osobito sinovi, več ne spoštujejo in ne vbogajo; tu in tam sem sam vidil in slišal, kako so sinovi očetu kljubovali in zoper njegova pametna povelja ravnali.

Mnogo in vsakovrstnega bi mogel povedati še o turcih, njihovem mnenju, čutu in običajih; toda mnogim je marsikaj že znano. Ne čini mi se prav, da nekoji pisatelji preveč jednostransko, tudi turke opisujejo, njihovo temno stran skorom jedino kažejo in od samih grozovitosti vedó povedati. Še gerje so kerščeni Španjoli ravnali z ljudmi v Ameriki, taki namreč, ki od kerčanstva niso imeli nič, razun kersta! Kako ravnajo omikani Angleži še dandanes z ubogimi Irci zbog zemljišč in v mnogih rečéh? Kedor pozná versko sestavo mohamedansko, nje pravila in določila, slabo omiko in druge razmére, se ne bode čudil, da so bili proti drugovernim narodom toliko nečloveški, in jih je še, ki so nasprotniki in zatiralci.

Mohamedanci imajo sebe, in to uči jih njihova vera, za naj bolj pravovérne, za pravo in pravo izvoljeno ljudstvo na zemlji. Vsi drugoverniki so po njih uku izveržek in ne Božje ljudstvo i. t. d.

Toraj niso vedeli in ne vedó, kaj so delali in kaj delajo. — Molimo tudi za mohamedance in prosimo jim milosti, da bi zadobili pravo spoznanje in se okrenili k pravi veri Kristusa Jezusa, ter postali udje Njegove jedino prave Cerkve katoliške.

Osobito pa še molimo, za slavenske mohamedane, nam enókervne po narodu, za brate svoje po naši narodovni materi Slaviji.

O, kako so se mi v serce smilili, ko sem vidil cvetoče korenjaške mladenče, sposobne može in nežno deco, ko sem se prepričal, da imajo mnogo lepih in verlih lastnosti, zna se, poleg nam nasprotnih, in pomislil sem, da niso kerščeni in nimajo jedinoprave, mile in svete vere kerščansko-katoliške.

Povedali so mi v. č. svečeniki cerkve katoliške in kristjani katoliki in pravoslavni greške cerkve, da niso imeli nikdar in ga še nimajo tolikega pohujšanja in slabega izgleda od turčinov, kakor ga imajo od spridenih kristjanov, kakoršnih je mnogo došlo in še prihajajo v Bosno. (Sej mnogi barabi tudi lačni nazaj prihajajo, ko ne najdejo v Bosni tega, kar so malopridneži iskali.)

Moram pa ravnodušno povedati, kar sem čul in se prepričal med narodom na popotovanji po Bosni. Prava zadovoljnost se pogreša v Bosni.

Premnogi razkolniki so v duhu nagnjeni za Srbijo in Rusijo; toda ker znajo, kako se sedaj godi njihovim bratom v kraljevini serbski, imajo večje upanje do Rusije. Katoličani, jako priverženi katoliški Avstriji, se cenijo v svojem upu prevarjene, da bodo oprosteni tretinje, da dobijo zemljišča v lastino in postanejo prosti gospodarji. Turci težko prenašajo, da jim kerščan zapoveduje in jih vlada, to pa osobito oni, ki se derže strogo svojih mohamedanskih izročil. Istina je, pravijo prvi dvoji, „da bolj prosto dihamo, da smo bolj varni za življenje svoje, da se nam od turčinov sila ne godi, da se nam imetje po sili ne otimlje, da smo pred sudom s turčinom jednako-pravni i. t. d. ali vedno moramo dajati še turčinom tretinjo; vladi desetino, koja v novcu zaračunana več iznaša, kakor mi pridelke prodati zamoremo; toraj moramo za desetino več pridelkov prodati, kakor deseti del. Moramo mnogo robinje (tlake) na cestah in drugod storiti. Nimamo lastnih zemljišč; zemlja, koju obdelavamo, je turčinska. Večina nas nima novcev, da bi si zemljišča v last kupili. Gošče pa je mnogo plače za stvari, od kojih preje plačila nije bilo. Nije prosto rakijo peči (kuhati) in prodavati, nije prosto duhan saditi i prodavati, taki ne ovco speči i steržiti. Nije prosto v državnih šumah pasti in dreva sekati; šta je preje vse prosto bilo.“ Tolažil sem jih, da bode sedanja vlada že počasu vse vredila in na bolje obrnila, da pa na jedenkrat ni to mogoče. Rekel sem: Nikar ne mislite, da bi vam pod koju drugo vlado bolje bilo, kakor je sedaj. Serbe v kraljevini serbski žuli jarem do kervi na lastni zemlji in prostem gospodarstvu, imajo veliko porezo (davke) i. t. d. Rusija bi vas pa bila z jermeni in biči, poleg davka in tlake. Ne verujte, da bi vam druga vlada kaj v dar delila; vsaka bi od vas jemala. Zatorej bodite zadovoljni, prosite Boga za milost in sveti blagoslov, bode se vam na bolje okrenilo; vi pa pridno in bolje obdelavajte polja in gojite bolje živino itd.

Rekli so mnogi: „Dodji k nam i se kod nas naseli; očemo se učiti od tebe saditi vinsko lozo, isto-tako obradivati umnije polja; svašta dobroga bi kazal nam“. Dragi, novaca ne imam, da kupim lastno zemljišče, a uz trećine ne voljim vzeti; pako moja nakána nije pervo niti drugo, jerbo jesam samac. „Samac“? — „Ostani, ili dodji natrag ka nama i se oženi sa našo djevojko pako živi medju nami, očemo ti biti dobri.“ Odgovorim: „Hvala liepa; neću se nikad ženiti.“ Jako so se mi čudili, ker tem ljudem med turki ni moč zapopasti, kako bi mogel celo življenje sam in neoženjen biti. Nadalje sem rekel: Idite ogledat, kako obdelavajo polje in vinograde i. t. d. otci trapisti i naseljeni nenci, in se naučite od njih. Rekli so: „Trapisti jesu predaleko od nas, i većinoma radijo sa mašinami. Švabi imajo umetni halat (orodje), sa kojim radijo; a mi siromašni nemožemo kupiti ni jedno ni drugo.“

Še mogo zanimivih razgovorov smo imeli in marsikoho mično dogodbico sem slišal, pa tudi sam skusil; vse opisovati, bi se predaleč zavleklo. Bodem pa še pri drugi priliki, katero povedal Vam, predragi Slovenci!

Iz Sarajeva. 12. jul. 1890. Odbor za napravo nove fare pri Sarajevu piše naslednje:

Župnija Sarajevska je tako velika, da mora več sto katolikov štiri ure dolgo po hoditi ali ja-

hati, če hoče v cerkev priti. Ne glede na to da je oskerbovanje take župnije silno težavno, se tudi z žalostjo opazuje, da postaja ljudstvo v verskih rečeh vedno bolj nevedno in malomarno. Kolikor časa je bilo pod turškim jazmom, mu ni nobeden mogel sv. vere vzeti, tudi s silo ne. Ali kar se sili ni posrečilo, to bi se lahko posrečilo hudobnemu duhu pri nevednosti ljudstva.

Ljudstvo to se pa ne more boljše podučevati v sedanjih okoljsčinah, posebno zato ne, ker je fara prevelika. Kajti razun mesta Sarajeva spada k nji še dveindvajset vasi iz okolice, v kateri ni ne jedne šole in katerih hiše stojé čisto razstresene po poljih. Župnik ina k temu zaradi velikega pomanjkanja duhovnov le enega samega kaplana. — Zatorej je zelo potrebno, da bi se v Sarajevski okolici ustanovila nova fara, in sicer v vasi Stup, katera vas je ravno v središču vseh vasi.

K temu pa nimamo mi nikakoršne podpore. Vse bogatstvo je v mohamedanskih rokah. Naši katoličani niso gospodarji polj, katere obdelujejo; temveč so nekaki najemniki, kateri majo zraven desetine kot davek vsako leto tretjino vseh pridelkov oddati svojim turskim gospodom. Kako se je godilo do sedaj ubogim ljudém, ki se tu kaj zovejo „kmeti.“ učí zgodovina.

Naši katoličani so zelo zelo revni; oni nimajo ničesar, zatorej ne morejo veliko pomagati za ustanovitev fare, zamorejo k večemu delo opravljati, ki ga bo treba pri zidanji cerkve in župnijske hiše. Naša revščina je tolika, da brez dobrotnikov še misliti ne smemo na ustanovitev te tako silno potrebne nove fare. V tej stiski se obračajo revni katoliki iz dveindvajsetih vasi Sarajevske župnije k milim dobrotnikom in najponižniše prosijo kake pomoči tudi od dobrotnih serc slovenske zemlje za ustanovitev nove fare v Stup-u.

V imenu katoličanov in dotičnega odbora

Franco Venuha,

vérski učenik v Št. Jožefa napravi.

Prošnja je poterjena in priporočena od prevzvišenega gospoda nadškofa Jožefa Stadlerja v Sarajevu, v kratkem bode iz Nemškega skoz Ljubljano v Sarajevo se vračal gosp. dr. Ant. Jeglič, naš rojak, ki bode hvaležno sprejel, kar bi dobra serca darovala v ta namen.

Kazen božja. Kako Bog kaznuje one, ki ga zaničujejo, kaže nam jasno usoda onih mož, ki so odpravljali l. 1882 v Avignonu samostane. Generalni komisar Fache je zblaznil in se nahaja sedaj v zavodu za blazne v oskerbovanju usmiljenih sester. — Marquis, avinjonski agent, je kmalu zatem umerl v največji revščini, pa vendar spravljen s sv. Cerkvijo. — Bony, avinjonski ključar, ki je siloma in s posebno surovostjo odpiral samostanska vrata, prišel je letos na boben pred nekoliko meseci.

Razgled po svetu.

Konferenca nemških škofov. Nemški škofje imeli bodo koncem avgusta v Fuldi konferenco. Posve-tovali se bodo o zadnjem papeževem pismu do ko-

linskega gledé vzgojevanja misijonarjev za nemško Afriko. Brez vse dvojbe izdali bodo tudi skupni pastirski list.

Afrika. (Protestanški in katoliški misijonarji.) Sloveči veliki komisar nemških posestev v vzhodni Afriki, major Wissmann, je dospel pred nekimi dnevi v Berlin. Eden sovrednikov monakovske „Allgemeinerice“ je o neki priliki govoril z Wissmannom in pripoveduje, kako je Wissmann ostro rešetal neopravičeno in nesrečno politiško nalogo, katero si prilastujejo anglikanski in nemški protestanški misijonarji, katerih intrigantno ne ravno hvalno delo primerja z dobrimi deli, s kerščanskim vplivom in trdom katoliških misijonarjev, in da to močno razširja kulturo in nравnost. Katoliške misijonarje je popisoval kakor temeljne stebre civilizacije, v tem ko je zaterjeval, da angleški in nemški protestanški misijonarji njegovo delo le obtežujejo in zadržujejo, ter so veliki zneski, obračani za misijon, naravnost zaveržen denar. — Na to Wissmannovo sporočilo enako pohvalno sporočuje nekdo iz Wissmannovega generalštaba. Tudi on pravi, da nemški protestanški misijonarji večkrat napravljajo neprenašljive pritežnosti, in pristavlja, da bi misijonstvo potrebovalo višje škofovske vredbe, ter ne bi vsak misijonar delal na svojo roko.

Ta naznanila Wissmannova so pa zbudila velik vihar in ugovore s protestanske strani, in Wissmann, če tudi bolehen, je bil prisiljen zagovarjati in opravičevati se v berlinski „Posti.“ Pravi, da ni namérava nemškimi misijonarjem očitati politiškega vplivanja; glavna tehtnost mojega razgovora z omenjenim gospodom, pravi, je bila vrednost raznih misijonov, kot zdaj obstoječih kulturnih činiteljev v nemški Afriki. V tej točki prednost daleč zaslužijo brez pomislika katoliški misijoni. Disciplinarnost katoliške Cerkve zdi se mi glavni gibljaj za vspehe rimskih misijonov. Dalje vterjuje ta izrék, ter pristavlja: „Vem, da vsi poznatelji Afrike, tergovci, preiskovavci in vozniki, Nemci, Angleži, ali bili ktere-koli narodnosti, se v vsih teh točkah z menoj zlagajo.“

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mal. serpan).

a) Glavni namen:

Cerkev v vzhodni Indiji.

b) Posebni nameni:

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. —

Neka oseba se priporoča, da bi na prošnjo Marije Dev. Pomočnice in sv. Jožefa nevarne bolečine v gerlu bila rešena; pa tudi pomoči v dušni zadevi. — Bolna za zdravje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Prevzvišeni metropolit gospod dr. Alojzij Zorn so te dni obiskali našega premilostnega gospoda knezo škofa, in so se v torek vernili nazaj v Gorico.

Pretekli četrtek ob 10ih je prečast. stoljni kapitelj s čč. gg. bogoslovskimi profesorji, čč. redovi in drugimi ljubljanskimi duhovni v imenu vse čast. duhovščine vzvišenemu gospodu knezu škofu dr. Jakobu Misiju čestital za slavni god, ki je bil naslednji dan. Premilostni gospod višji pastir so na priserčno čestitko mil. gosp. prošta z vso prijaznostjo odgovorili in se v molitev priporočili.

„Dom in svet“, ki si prizadeva v kerščanskem duhu delati za čedno vzgojo naše mladine, je začel prinašati tudi podobe (ilustracije). Prizadevanje preč. gosp. vrednika je res hvale vredno; Bog daj, da bi s pomočjo poštenih domoljubov svoj namen popolnoma dosegel.

Ein Blatt der Erinnerung an die Missionäre aus Tirol in Central-Afrika (1853—1882), spisal nepozabljeni tovariš in prijatelj Dr. J. Krisost. Mitterutzner. Brixen 1890. — Knjižica z 21 stranmi ima na čelu ginljivo poezijo: Popotnik na grobu č. g. misijonarja Mateja Milharčiča, ki počiva 1/2 ure od Bebera v pušavi in je umerl 24. kim. 1853, potem našteva in ob kratkem poznamnuje 18 tirolskih mašnikov in 16 svetnih, ki jih je ugonobila neusmiljena Afrika. O lepi priliki kaj več.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Drag prijatelj 2 gld. — Čast. g. kapl. in kat. Ant. Kukelj 3 gld. — Neka dobrotnica 20 kr. — Neimenovana bolna 20 kr. — Čast. g. župnik Jož. Jaklič 3 gld. — Čast. g. župnik L. Krištofič 1 gld. — Mil. gosp. proš. dr. A. Jare 3 gld. — „Ad. D. m. glor.“ 5 gld.

Za sv. Očeta: Z Berda po č. g. župniku zbirka 18 gld. — J. M. 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. župnik L. Krištofič 2 gld. 20 kr.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Novega mesta po mil. gosp. proštu 33 gld. — Prevz. grofinja Hermina Auersperg-ova 6 fl. — Iz Leskovca pod Kerškim 50 gld.

Za zboljšanje stanovanja čč. oo. Jezuitov v Ljubljani: „Vivat sequens!“ 10 gld. — S pristavkom: „Vivant sequentes!“ 11 gld.

Za deško semenišče čč. oo. Frančiškanov v Bosni: J. M. 2 gld.

Za Afrikanski misijon: Čast. g. župnik L. Krištofič 1 gld. — Mil. gosp. proš. dr. Ant. Jare 3 gld.

Za pogorelee pri Černomlji: Mil. gosp. proš. dr. Ant. Jare 5 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: „Ad D. m. gl.“ 50 gld.

Za Bulgarijo: „Ad D. m. gl.“ 50 gld.

Za odkup afrik. sužnjev: „Ad D. m. gl.“ 25 gld.

Za najpotrebniši misijone: „Ad D. m. gl.“ 25. gld.